

Sygn. akt III Ca 1358/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SO Marcin Rak

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt VIII C 2162/13

1) **zmienia zaskarżony wyrok:**

a) **w punkcie 2 w ten sposób, że nie obciąża powoda kosztami procesu;**

b) **w punkcie 3 w ten sposób, że odstępuje od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi;**

2) **oddala apelację w pozostałej części;**

3) **nie obciąża powoda kosztami postępowania odwoławczego.**

SSO Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Ca 1358/18

UZASADNIENIE

Powód A. C. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 8.254,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 07 2013r. oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdził, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 08 06 2012r. został uszkodzony stanowiący jego własność samochód marki A. R.. Sprawca wypadku był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W ocenie

powoda szkoda w jego pojeździe wyniosła 7.904,75 zł. Nadto w postępowaniu dochodzi również zapłaty kwoty 350 zł za sporządzenie przez rzeczoznawcę opinii. Pomimo wezwania pozwanego do zapłaty, odmówił.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna

w S. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz

od powoda zwrotu kosztów procesu. Podnosiła, że poza zgłoszeniem szkody,

nie przedstawiono dokumentów pozwalających na zajęcia stanowiska odmiennego od odmownego. Nadto pozwana zakwestionowała swą odpowiedzialność

za skutki przedmiotowych zdarzeń.

Sąd Rejonowy w Z. w wyroku z dnia 26 04 2018r. oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, jak również nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Z. kwotę 1.380,75 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia jako podstawę prawną rozstrzygnięcia przytoczył regulację prawną art. 415 k.c., art. 822 § 1 k.c. Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego stwierdził, że powód nie wykazał, wbrew obowiązkom wynikającym z art. 6 k.c., winy kierującego pojazdem S. (...) za szkodę wyrządzoną w pojeździe A. R., a w konsekwencji domaganie się odszkodowania za uszkodzone mienie od ubezpieczyciela tegoż pojazdu. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła w **powód A. C.**, który wnosilo o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 8.254,75 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zarzucił, że przy ferowaniu orzeczenia:

1) naruszenie przepisy prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego, polegającą na odmowie dania wiary zeznaniom świadka M. B. w zakresie, w klon m wskazywała, że powód wjechał na skrzyżowanie na zielonym świetle, w sytuacji gdy zeznania co do tego aspektu były spójne, konsekwentne oraz korespondowały z zeznaniami składanymi przez powoda, świadka J. C., a nadto - wbrew sugestii Sądu I instancji - świadek M. B. nie miała żadnego interesu, aby składać nieprawdziwe zeznania na korzyść powoda, zaś dostrzeżone przez Sąd pewne rozbieżności w składanych przez świadka zeznaniach mają drugorzędne znaczenie dla ustalenia winnego zdarzenia z dnia 08 czerwca 2012 r.;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędny ocenę zeznań świadka R. P. (1) i cza. polegającą na pominięciu przez Sąd tych fragmentów zeznań, w których świadek zdecydowanie twierdził, iż samochód marki S. wjechał na skrzyżowanie na czerwonym świetle;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego, polegającą na niedaniu wiary zeznaniom powoda, twierdzącego, iż na skrzyżowanie wjechał na zielonym świetle, a kierujący pojazdem S. (...) na czerwonym, podczas gdy zeznania powoda znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadka M. B., będącej pasażerem samochodu powoda, w zeznaniach świadka R. P. (2), który w sposób stanowczy twierdził, iż S. wjechała na skrzyżowanie na czerwonym świetle oraz w dokumencie urzędowym w postaci wyroku uniewinniającego wydanego przez Sąd Rejonowy w C. w sprawie IX W 229/12;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadków P. K. i R. K., polegającą na daniu w całości wiary złożonym przez nich zeznaniom w sytuacji, gdy były to osoby mające interes w składaniu zeznań korzystnych dla pozwanej, a ich wersje zdarzenia nie znajdowały pokrycia w pozostałych dowodach;

- art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c., polegające na pominięciu okoliczności, że wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w C. z dnia 11 czerwca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt IX W 229/12 stanowił dokument urzędowy i wynikało z niego domniemanie niewinności powoda w zdarzeniu z dnia 08 czerwca 2012 r.;

2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że P. K., kierujący pojazdem marki s. (...), wjechał na skrzyżowanie na zielonym świetle, natomiast powód na świetle czerwonym, podczas gdy prawidłowa ocena zebranych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, że to powód był kierowcą, który przejechał przez skrzyżowanie płynnie, na zielonym świetle;

3) naruszenie prawa materialnego, a to art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód nie wykazał winy kierującego pojazdem S. i nie jest zasadne domaganie się przez niego odszkodowania za uszkodzone mienie od ubezpieczyciela tegoż pojazdu, podczas gdy należycie oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że w toku postępowania powód wykazał winę kierowcy samochodu S. P. K., a jego powództwo było w pełni zasadne.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna

w S. wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenie powoda, a następnie .

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia – poza ustaleniami dotyczącemu przebiegu zdarzeń bezpośrednio poprzedzających kolizję samochodów - mają podstawę w zebranych w sprawie wiarygodnym materiale dowodowym, którego ocena w tym zakresie mieści się

w granicach swobodnej oceny dowodów.

W przypadku zdarzeń bezpośrednio poprzedzających kolizję samochodów strony przedstawiły dwie przeciwstawne wersje ich przebiegu (zgodnie

z wersją powoda miał on wjechać na przeciwny pas ruchu w czasie wykonywania skrętu w lewo rozpoczętego po zapaleniu się na sygnalizatorze ruchu zielonego światła, a stosownie do wersji pozwanej manewr ten miał nastąpić po zapaleniu się światła czerwonego).

Zgodnie z opinią biegłego z zakresu ruchu drogowego obie wersje są wiarygodne i dla przyjęcia któreś z nich decydujące znaczenie ma ocena wiarygodności informacji zawartych w pozostałych osobowych źródłach dowodowych.

Przedstawioną przez powoda wersję zdarzeń wprost potwierdzają jego zeznania oraz zeznania świadka M. B. (podróżującej wspólnie z nim jego ówczesnej dziewczyny), zaś wersję pozwanej zeznania drugiego uczestnika kolizji świadka P. K. i jego brata świadka R. K..

Osoby te albo były bezpośrednio zainteresowane w wyniku sprawy (powód i świadek P. K. prowadzący samochody w czasie kolizji),

albo były powiązane z tymi osobami więzami uczuciowymi i co za tym idzie pośrednio zainteresowane w jej wyniku (M. B. i R. K.).

Dlatego dla oceny wiarygodności jednej z tych wersji decydujące znaczenie miały zeznania świadka R. P. (2) osoby postronnej nie zainteresowanej w wyniku sprawy (naoczny świadek kolizji, który zgłosił się do ojca powoda świadka J. C. po zamieszczeniu przez niego ogłoszenia

w lokalnym dzienniku).

Jego zeznania złożone w toku niniejszego postępowania różnią się jednak w sposób istotny od złożonych przez niego zeznań w postępowaniu karnym oraz co należy podkreślić, po przedmiotowym wypadku uczestniczył on w innym wypadku drogowym, w którym doznał obrażeń ciała i jak sam zeznał, po tym wypadku „nie pamięta połowy rzeczy”, w tym „tamtej kolizji z 2012r.” i „każda kolizja kojarzy mu się z jego wypadkiem” (zeznania świadka R. P. (2),

k. 544 akt).

Z podanych względów jego zeznania są zatem niewiarygodne, wobec czego zawarte w nich informacje – co do zasady - nie pozwalają zweryfikować wiarygodności przedstawionych przez strony wersji przebiegu przedmiotowych zdarzeń.

W następstwie tego - wbrew temu co przyjął Sąd Rejonowy – w materiale sprawy brak jest wiarygodnych informacji pozwalających uznać za wiarygodną jedną z przedstawionych powyżej wersji przebiegu przedmiotowej kolizji, a w konsekwencji tego poczynić w tym zakresie pozytywne ustalenia.

Dlatego wyrugowano ze skonstruowanej przez Sąd Rejonowy podstawy faktycznej orzeczenia ustalenia dotyczące przebiegu zdarzeń bezpośrednio poprzedzających kolizję samochodów.

Z tych też względu Sąd odwoławczy z podaną modyfikacją przyjął

za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji.

Dokona przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego – w części dotyczącej zasad odpowiedzialności pozwanej – jest prawidłowa

i w tej części Sąd odwoławczy ją podziela i przyjmuje za własną.

Odpowiedzialność pozwanej za skutki przedmiotowego wypadku drogowego ma bowiem źródło w regulacji art. 415 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c.

i postanowieniach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów zawartych przez pozwaną ze ewentualnym sprawcą wypadku drogowego

oraz w regulacji art. 822 § 4 k.c. uprawniającej poszkodowanego do dochodzenia roszczeń bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń.

Na zasadach ogólnych potencjalnie rodzi ona po stronie pozwanej obowiązek zapłaty poszkodowanemu odszkodowania za szkody wynikłe na skutek przedmiotowego wypadku drogowego, z tym jednak, że stosownie do regulacji art. 6 k.c. – na powódzie ciążył obowiązek wykazania w toku postępowania,

iż ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń ponosi winę za skutki wypadku (zgodnie z twierdzeniami pozwu był jego sprawcą).

Z podanych powyżej względów w materiale sprawy nie można w sposób wiarygodny zrekonstruować - mających zasadnicze znaczenie dla oceny tego zagadnienia - przebiegu zdarzeń bezpośrednio poprzedzających kolizję samochodów.

Z tej przyczyny powództwo nie zostało zatem wykazane, przez co jest nieuzasadnione.

Ostatecznie - pomimo odmiennego uzasadnienia - znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku, a to w tej części czyni apelację bezzasadną w rozumieniu art. 385 k.p.c. i z mocy zawartej w nim regulacji prowadziło do jej oddalenia.

Równocześnie z podanych powyżej przyczyn sprawa miała niewątpliwie charakter wątpliwy.

Powoduje to, że zachodzi w niej szczególnie uzasadniony wypadek

o którym mowa jest w art. 102 k.p.c., co z mocy zawartej w nim regulacji powinno było skutkować nieobciążania powoda kosztami procesu, a z mocy regulacji zawartej w art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 07 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. 2018r. poz. 300 z późniejszymi zmianami) odstąpieniem od obciążania go nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Zatem w tej części apelacja była uzasadniona, co w oparciu o regulację zawartą w art. 386 § 1 k.p.c. prowadziło do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

R. z podanych względów orzeczono jak w sentencji

przy zastosowaniu wskazanych powyżej regulacje prawne.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy regulacji art. 102 k.p.c. z tych samych względów, które legły u podstaw rozstrzygnięcia o kosztach procesu za pierwszą instancję.

SSO Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz